

Antisocialismen at faa Magten ogsaa her i København. Den Mand havde faaet Magten blandt de sjællandske Bønder her i Tinget og i Ministeriet, takket være den fungerende Konseilspræsidents Svaghed og svage Politik. Der var eet Sted i Landet, han *ikke* havde faaet Magten, det var i Landets Hovedstad. Men han brændte af Begærlighed efter at faa Magten ogsaa herinde, han allierede sig med Højre, med de store Arbejdsgivere, med Kapitalisterne, med Bankerne, med Børsen, for at kue og knække det københavnske kommunale Demokrati. Alberti laa som Justitsminister i en stadig fortsat, stor, men oftest tillige smaatskaaren Strid med Københavns Kommunalbestyrelse, i stort og smaat søgte han at genere og chikanere os, han tog ikke Hensyn til det kommunale Selvstyre, han søgte tværtimod at komme det til Livs overalt, hvor det var ham muligt. Hans bekendte Dispensationer og meget andet ere Vidnesbyrd derom. Han vilde have Magten ogsaa her, han frygtede for, at blot der var eet Sted i Landet, hvor han ikke havde Magten, kunde det blive farligt for ham. Og Højre var hans gode Hjælper, Højre fylkede sig om Albertis Fane, om Antisocialismen. Vi, det radikale Venstre og Socialdemokratiet, protesterede og rejste os derimod. Han fik Magten to Gange. Det lykkedes os tredje Gang at afslaa Angrebet, men vare blot nogle Tusinde Stemmer faldne anderledes i For-aaret 1905, havde Alberti ogsaa haft den kommunale Magt i København ved Højres Hjælp. Men hvor var den Gang den højtærede Konseilspræsident? Hvor vare den Gang de Medlemmer af Reformpartiet eller den Regeringspresse, der nu kalder Alberti Københavner og derigennem søger at læsse Ulykken over paa Københavnerne? De vare ved Siden af Alberti, de vare sammen med det københavnske Højre. Det var jo selve Antisocialismen mod det københavnske kommunale Demokrati, der kun vilde, hvad det gamle demokratiske Venstre vilde i hele Landet.

Da Højre ikke kunde regere længer ved sine egne Mænd, da Højres Arme sank trætte og slappe, da Estrup og Bahnsen og Scavenius havde afregeret, saa var Højre snildt nok til at søge at regere ved Venstres Mænd. Da de ikke længer kunde regere ved deres egne, saa begyndte de at regere ved Hjælp af Alberti, ved Hjælp af Personen Alberti og ved Hjælp af Systemet Alberti. Og Højre har muligjort hele Albertis Regimente. Hele den provisoriske Kamp i Firserne og op i Begyndelsen af

Halvfemserne har været det Grundlag, hvorpaa Alberti har kunnet regere, vilkaarligt og egennyttigt og med Brud paa Lov og Ret. Højre havde jo vist det store Eksempel paa, hvorledes Magthaverne uden Hensyn til Lov og Ret, uden Hensyn til Landets Grundlov kunde tømme Kasser, som de have med at bestille, haane den offentlige Mening, trodse Folket og blive ved at regere. Der var ogsaa under denne Provisorisme sivet megen Fordærvelse ud i Bureaukratiet og andre Steder. Højre er ikke saa rent, som Højres Mænd og Højres Presse netop i disse Dage ville give sig ud for at være. Der var ogsaa Nepotisme i det Land Gosen. (Afbrydelse af *Birck*). Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds forstaar mig vist meget vel.

Men dertil kommer, hvad jeg lægger endnu mere Vægt paa, at hele den Stilling, som Folketinget, Folkets Repræsentation, den Gang maatte indtage, har forberedt den Stilling, som dette Ting har indtaget til Alberti-Regimentet. Gennem Aaringer maatte dette Ting finde sig i at blive hundset, tilsidesat, sjoflet, ydmyget. Men ved at Højre førte vort Land ind i denne Politik, hindrede man det, der burde være sket allerede i 1849; man hindrede det, der burde være sket op igennem Halvfjerdserne, Firserne og Halvfemserne: at Parlamentarismen her i Landet havde vokset sig sund og rank. Det har Højre forhindret.

Nu angriber man fra Højres Side Parlamentarismen, Demokratiet. Men Parlamentarismen og Demokratiet ere jo meget unge Samfundsinstitutioner, ogsaa her i Landet. Parlamentarisme og Demokrati have deres Børnesygdomme som alt andet, de maa være Udviklingens Lov underkastede, de maa vokse og klares. Højre har sit uhyre Ansvar for, at Parlamentarismen og Demokratiet ikke have faaet Lov til at vokse sig sunde, stærke og ranke her i Landet. Havde vi haft et Folketing, der straks efter 1849 og fremdeles op igennem Halvfjerdserne og Firserne var vokset i Myndighed og Ansvarsfølelse, saa havde vi neppe haft en Periode som de sidste 7 Aar, da en Justitsminister kunde sidde og bære sig saadan ad, som han gjorde, kunde gennemtrumfe sin Pryglelov imod et sagligt Flertal her i Tinget, da Kritikken, den offentlige Kontrol, der er dette Tings grundlovmæssige Myndighed, viste sig saa lam, som den viste sig forrige Vinter.

Den højtærede fungerende Konseils-